

RECALL PREMIS LITERARIS SANT JORDI 2024

XVI PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE
XV PREMI POESIA MODEST SALSE

Hostalric, 23 d'abril de 2024

Ajuntament
d'Hostalric

índex

XVI PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

LA TROBALLA DEL BARRUFET VERMELL

Jannat Aida Bouras (categoria infantil A1)

LA CASA DELS ULLS

Biel Azzouzi Montalt (categoria infantil A2)

EL MONSTRE SOTA EL LLIT D'EN JOAN

Marçal Canaleta Basi (categoria infantil A2 -accèssit-)

MARIE WAR, PRIMER CAS

Muntsa Serra Llach (categoria juvenil B1)

EL SOBRE PRODIGIÓS

Sandra Navarro León (categoria juvenil B2)

D'ESTELS I CONSTEL·LACIONS

Aina Pampín Oliva (categoria juvenil B2 -accèssit-)

UNITS PER L'UNIVERS

Arnau Río-Valle Paricio (categoria juvenil B3)

A L'HORITZÓ ESTÀ LA NIT

Eva Pelegrí Margeli (categoria adult C)

XV PREMI POESIA MODEST SALSE

MIICHAN

Susanna Triadó Kuriyama (categoria infantil A2)

UN CANT A LA VIDA I A LA MORT

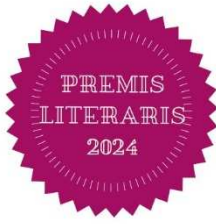
Judith Marmolejo Ardanuy (categoria juvenil B1)

TERRA DE BARCELONA

Ivan Delgado Fauste (categoria juvenil B2)

FANG I SILENCI

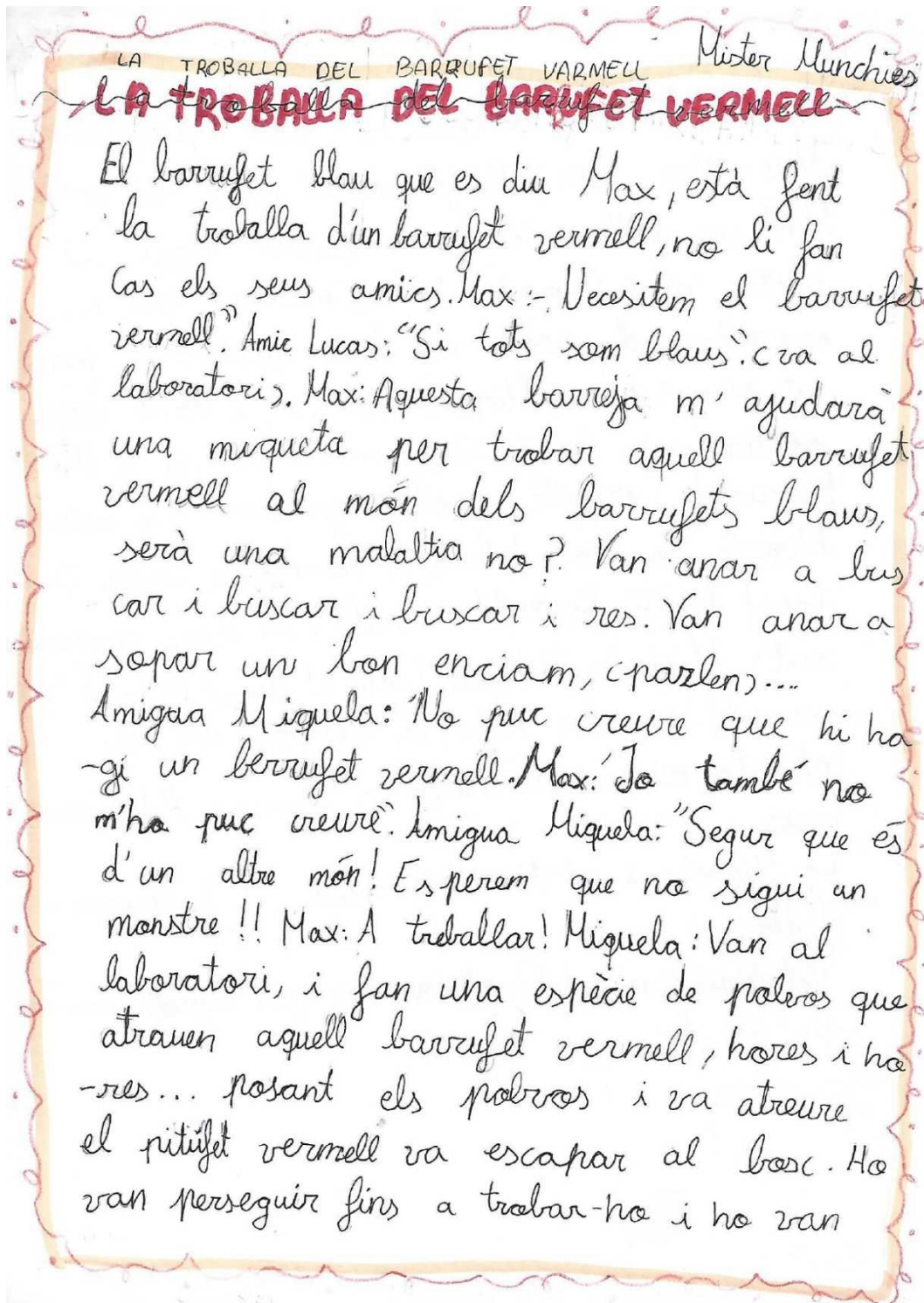
Laura Gómez Gallego (categoria adult C)

XVI PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE
(CATEGORIA INFANTIL A1)

La troballa del Barrufet Vermell

Jannat Aida Bouras

Mister mundicis

portar a la sera casa. Li van preguntar.
Max: D'on veros? Barrufet vermell: Vinc del planeta
Mart, un asteroide en va portar aquí al
vostre món. Dema intentaré marxar per no
espantar el poble, em deixeu quedar-me una
nit, si-us-plau? Miquela: Si, si, i tant a
sopar uns boníssims macarrons i a dormir
Barrufet vermell - moltes gràcies. A la matinada,
Miquela - Bon dia a tothom, a esmorzar creps - Que
bons! diu en Barrufet vermell i en max... esmorzant,
Miquela - I digam? com et dius? Barrufet
- vermell - em dic Alter, és un nom del meu
planeta, mireu em venen a buscar. Adieu amics
meus.

La Miquela i en Max diuen adieu, et trobarem a
faltar.

Vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte
ja s'ha fos.

XVI PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA INFANTIL A2)

La casa dels ulls

Biel Azzouzi Montalt

En un petit poble perdut entre les muntanyes de Catalunya hi havia una antiga mansió envoltada de misteri. Es deia que aquesta mansió coneguda com La casa dels ulls havia estat abandonada durant anys després que va passar uns esdeveniments horribles. Es deia que els seus murs emetien gemecs i que les ombres que els habitants del poble evitaven parlar de la casa, però els més valents es reunien al bar per intercanviar històries de terror. El vespre, un grup d'amics decidiren desafiar el tabú i explorar la Casa del Ulls. Als cors palpejaven, van trucar a la porta de fusta podrida i la van obrir amb precaució. La foscor de l'interior el saludava amb un sospir gelat. A mesura que avançaven pels corredors polsegosos, sentien com els retrats que adornaven les parets els observessin amb ulls invisibles. De sobte van sentir un clamor estrident que semblava emergir dels fonaments mateixos de la casa. Els nervis es van crispar mentres es preguntaven què podria causar aquell estrèpit. Amb coratge, van seguir el soroll fins a arribar a una porta secreta amagada d'un tapís antic. Amb tremolor las cames van obrir la porta per obrir una habitació fosca. En el centre, hi havia una vella caixa de fusta, estava plena de pols envoltada d'una aura misteriosa. Lentament, van obrir-la per revelar el seu contingut: una col·lecció de fotos antigues i documents enlluernats. De cop, una ràfega de vent glaçat va omplir la sala, fent tremolar les espines dels exploradors. Van sentir com si algú o alguna cosa els observés des de l'ombra. Amb un crit d'espant, van córrer cap a la sortida, abandonant la Casa del Ulls per sempre. Després d'aquesta experiència aterridora, el grup d'amics va jurar mai acostar-ser la mansió maldita. La Casa del Ulls va romandre com un record amarg en les seves mentides recordant-los que hi ha secrets que és millor deixar adormits en la foscor de la nit.

XVI PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE
(CATEGORIA INFANTIL A2 - ACCÈSSIT-)

El monstre sota el llit d'en Joan

Marçal Canaleta Basi

Hi havia una vegada un nen que es deia Joan, vivia amb els seus pares, el Ramon i la Maria.

Un dia, mentre estava dins seu llit, va escoltar uns sorolls sota el mateix.

Quan en Joan es va ajupir per mirar sota el llit... - haaa!!! el nen es va espantar, hi havia un monstre.

El monstre tenia quatre braços, un ull, dos cames, en comptes de dits tenia pals de fusta i, fins i tot tenia dos caps! El nen es va espantar molt, però, quan en Joan va cridar, el monstre també va cridar, el nen li va dir:

-monstre tu també tens por?

-sí -va dir el monstre tremolant.

En Joan es va sentir malament i li va dir:

-perdona monstre, he cridat tant que t'he espantat

-no passa res, -li va dir el monstre: -vols ser el meu amic passarem molts moments junts!

-el nen tot pensatiu li va di que sí.

Tots dos van ser amics. Un dia, la mare i el pare, varen pujar a l'habitació d'en Joan per veure d'on sortia tant xivarri. El monstre es va amagar darrere d'un armari, quan els pares van ser a dins li van preguntar a en Joan perquè feia tant de soroll. El nen li va respondre que estava ballant una sardana dels Thyets i que no passava res que ja podien marxar, la mare no s'ho va creure que estava escoltant música perquè no hi havien auriculars i al Joan no li agradaven els Thyets. A ell, li agradaven els Figa Flawas, però la mare ho va deixar estar.

Quan els pares van ser fora en Joan li va dir al monstre que ja podia sortir de darrere l'armari, ja no hi havia perill que el descobrissin. Ja s'estava fent de dia i el monstre havia de marxar. Es van fer una abraçada ben forta i van quedar per veure's l'endemà.

El dia següent, quan el monstre va arribar, en Joan li va fer una preposició, li volia presentar els seus pares. Al monstre no li feia cap gràcia ja que els pares dels amics que havia tingut anteriorment no eren gens amigables amb ell i no l'havien tractat bé.

En Joan li va dir:

-no tinguis por monstre que els meus pares son bona gent.

-el monstre, dubtós i desconfiat, finalment va accedir i li va dir que si.

El nen va anar amb els pares i els hi va dir que tenia un nou millor amic però que no era un amic qualsevol, que era un amic especial.

La mare va dir:

-no serà aquell nen de l'escola tan mal educat no? -va dir la mare.

-segur que no, aquell nen és dolent. -va dir el pare.

-nooo!!! -aquell nen és el més dolent de l'escola!!. El meu amic és un monstre- va dir el Nen.

-Queeeè!!!un monstre!! -van dir els dos a l'hora.

-sí mare, el meu millor amic és un monstre ara te'l presento -va dir en Joan.

-jo tinc por!, tinc por dels monstres! -va dir la pare.

-no tinguis por, el monstre ahir a la nit també tenia por de mi i ara som els millors amics, el vaig a buscar -va dir en Joan.

En Joan va pujar a dalt i va entrar a la seva habitació a avisar-lo que baixés però quan va no el va trobar per enlloc. En Joan es va posar molt trista, li queia alguna llàgrima i tot.

Va veure que sobre el seu llit hi havia deixat una carta, el nen va obrir la carta i va llegir que no li agradaven els pares perquè ell no en tenia i, se sentia sol.

Immediatament, el nen va baixar amb els pares a dir-los que el monstre havia marxat i volia que l'ajudessin a buscar-lo, els pares van dir que sí que anirien tots junts a veure si el trobaven.

Van estar buscant-lo per tot arreu, pels carrers, pels parcs, per camins propers a la casa...

i finalment el van trobar assentat sota un arbre, amb les cames doblegades, els braços sobre els genolls i el cap cot. Estava plorant i molt trist. De seguida el van anar a trobar i li van dir que anés amb ells a casa que eren bona gent i que el volien conèixer.

El monstre va dir que potser, només si li donaven de menjar i volia: xoriç ibèric i pa torrat.

Tots va dir:

-Síiii i tant!!

I, tot això és tan veritat que potser mai no ha passat.

XVI PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA JUVENIL B1)

Marie War, primer cas

Muntsa Serra Llach

Uf... Com costa posar aquest mirinyac! Ai... Perdona, lectora, em dic Marie War i sí, tinc cognom de "guerra". Encara que no m'agradin gens les guerres, sempre em delata. Soc viuda i actualment tinc 23 anys.

Ara mateix m'estic preparant per a una entrevista de feina a l'Agència Nacional de Detectius de Pinkerton, Chicago. I sí, soc una dona i d'aquí a uns minuts em presentaré per ser detectiu. No crec que m'agafin pel simple fet que soc una dona però...

Tinc alguna possibilitat? Això espero, perquè ha d'acabar aquest masclisme i, a part, som al 1856. Espero que d'aquí a 168 anys, el 2024, això s'hagi acabat: sempre hem d'estar cuidant els fills i fent cas al que diuen els homes. NO ÉS JUST! Per això, vull canviar el món! Dit això, ara sí que sí, me'n vaig a l'entrevista!

Per fi, hem arribat. Estic molt nerviosa, no sé què dir... Per cert, aquesta és la primera agència de detectius que hi ha a tot el món! Va, ara toca fer un pas endavant (amb sentit literal) per entrar. En entrar, veig una recepcionista, m'apropo a ella i, amb una mica de vergonya, li dic:

- Hola! He vist un anunci al diari per una entrevista de feina. - en pronunciar aquestes paraules, em va caure el món a sobre.

- Perdona, no necessitem una recepcionista. - va dir la mateixa recepcionista.

- No... Jo vinc per l'entrevista de detectiu que vaig veure al diari local...

- Ah... D'acord, ara aviso el senyor Pinkerton.

- D'acord, moltes gràcies.

Per molt que cregui que les dones han de canviar el món... És molt fàcil dir-ho, però fer-ho... Ja heu vist que no tinc gaire empenta, però per dintre tinc confiança. (No sé si ha sonat gaire creïble...) Ai, que s'apropa la recepcionista, a veure què em diu:

- Ja pots passar al despatx. - va dir ella, amb un somriure a la cara.

- Moltes gràcies.

Encara no m'ho puc creure! Ho he aconseguit! Ara ja he fet el primer pas, presentar-m'hi i, a sobre, m'han dit que puc passar a l'habitació que crec que canviarà la meua vida. En entrar, he

observat que hi havia el senyor Pinkerton assegut al seu despatx amb una cara una mica desconcertada... I em diu:

- Bon dia!

- Hola... - li dic, molt nerviosa.

- Com et dius?

- Marie, Marie War.

- Caram!, tens un cognom de guerra?

- Sí... li puc fer una pregunta? - li dic tartamudejant.

- Seria possible fer una entrevista per ser una detectiva?

- Una noia?

- Sí... Vull que no em jutgin per ser una dona i m'agradaria mostrar-li les meves habilitats.

Així és com ha començat l'entrevista. Tot seguit m'ha preguntat coses bàsiques com l'edat, si tinc experiència... Al final ha pronunciat unes paraules que m'han impactat molt. "No és costum contractar dones detectives". Ja ho sé, que no és habitual contractar dones detectives... Per això vull canviar el món! Dit això, me'n vaig a la sala d'espera, que d'aquí a uns minuts em diran si m'agafen o no.

Després d'uns cinc minuts eternals, se m'apropa el senyor Pinkerton i em diu:

- Marie, ets molt bona candidata i pensem que ets capaç de fer tot el que et demanem, però ets una dona i jo et voldria contractar però amb una condició.

- Les que faci falta, senyor! -li dic amb esperança.

- A les missions t'hauràs de disfressar d'home, no vull que algú em descobreixi i que em denunciïn per haver contractat una dona.

- Entesos, quan començo?

- Demà a les vuit del matí et vull aquí al meu despatx per donar-te la teva primera missió.

- Moltes gràcies, senyor, no el decepcionaré.

Avui és un nou dia i comença la rutina de sempre, però vestida d'home. Mentre em maquillo veig que ha arribat el diari local. En llegir la primera notícia del dia, quasi m'agafa un infart! El meu "crush" o, més ben dit, el meu amor verdader, el famós cantant Thomas Charm, ha desaparegut aquesta nit! No, no, no! No podia ser, jo cada dia somio que em casaré amb ell. Però veiem la part positiva, potser aquest és el meu primer cas! Ui, són les set menys deu, ja faig tard.

Quan arribo a l'agència, el meu cap em reconeix fàcilment, perquè és un expert en el camuflatge i sap distingir quan una persona està disfressada o no. De seguida que el veig, el segueixo cap al seu despatx. I comença la conversa:

- Hola, Marie, com va? Abans de començar, et vull comentar que a partir d'ara et diràs John Marky. Dit això, t'entrego el teu primer cas. Com ja deus saber, aquesta nit ha desaparegut el famós Thomas Charm, el coneixes?

Òbviament que el conec! Cada dia penso en ell! Però no li puc dir això... potser em puc fer la despistada...

- Sí, però no ho havia sentit...

- A partir d'ara ja pots començar a investigar, tens un despatx al meu costat, que ara és tot teu. Però si has de sortir a buscar pistes, tu mateixa.

- Merci, però no em dona cap pista?- li dic amb cara de preocupació.

- Mira, un detectiu ha de saber trobar la informació i les pistes ell mateix, d'acord John Marky?

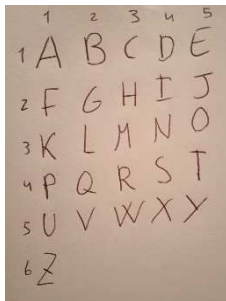
- Sí, sí, d'acord.

No sé per on començar... I si miro el diari local? Allà ha sigut on he sabut la notícia, potser hi ha detalls amagats. Després de mirar-m'ho moltes i moltes vegades, no trobo cap pista, només tinc això apuntat a la llibreta:

- **Cas:** Ha desaparegut en Thomas Charm.

- **On?:** L'última vegada que el van veure va ser a casa seva.

- **A quina hora?:** No se sap, però el van veure per última vegada a les 20:54 h.

Se m'ha acudit una idea! Per què no miro a la part de missatges ocults del diari? A la meua mare li encantaven els misteris, resolía tots els missatges ocults dels diaris i encara tinc el seu llibre, així que potser hi puc trobar alguna cosa. En comptes de lletres, hi ha una flor. Un rododendre que significa que vigilis, que s'acosta un perill. Al costat hi ha uns números. Segons el llibre de la meua mare, significa que han utilitzat un codi especial. Es diu Mumeto. Potser també és conegut com el "joc dels vaixells". 11 És la lletra A perquè té

les coordenades (1,1). El missatge posa: 1152243422511411 2511513315 414324331543 Això significa Avinguda Jaume I! Ara té sentit! En Thomas ho devia desxifrar i hi va anar! Ja sabem on hem d'anar!

En anar cap allà, he comprovat que aquesta avinguda està a prop del port. En el port hi ha molts i molts vaixells. Uns quants feien una mala pinta! Començo a investigar el vaixell que crec que és el menys segur. Comprovo que no hi ha cap rastre d'en Thomas. Al cap d'uns instants també comprovo que en cap dels vaixells que no fan gaire gràcia hi ha en Thomas. Després observo un vaixell de luxe. A veure si allà hi serà, en Thomas... Miro per un forat que hi ha i sí, sí que hi era! Com? A part de ser segrestat, està en un vaixell de luxe? Caram, sí que s'ho munta bé!

Tinc una idea! En aquests moments només hi ha un pla infal·lible. Entrar i lluitar. No m'agrada gens la violència, però... En aquest cas ho haig de fer pel meu amor! Ai, Marie, deixa de pensar en ximpleries i concentra't! Som-hi!

Però abans m'infiltro al vaixell escalant-lo com una muntanya. La gent que passeja tan tranquil·lament pel passeig em mira amb una cara... Però no passa res, "Tu pots Marie, tu pots".

Veig que en Thomas està lligat amb unes cordes que, pobret, li deuen apretar els seus espectaculars canells... Ai, va tornem-hi.

Els segrestadors estan vigilant-lo. Ells no tenen una aparença de segrestadors, semblen gent normal. Però... són dolents! Tres, dos, un, ja! Entro fent un salt mortal. Ells em miren amb una cara plena d'ira i el meu amor se sorprèn de veure que algú el rescata. O, almenys, té la intenció de fer-ho. Començo a lluitar amb ells i, de cop, es treuen una màscara i sí, són les exparelles d'en Thomas.

No puc parar de pensar amb ell. Quan estan immòbils a terra, tinc l'oportunitat de deslligar-lo. Li dic la veritat i, de sobte, apareix el senyor Pinkerton i em diu:

- John, Marie, has fet una feina excel·lent. Això és només una prova per saber si tens el potencial adequat per ser detectiu. Ahir vaig veure que tenies una foto d'ell a la cartera i et volia fer una sorpresa, perquè el teu primer cas fos especial.

Se m'adreça amb el nom de Marie, suposo que en ser una prova, tots els que estem allà ho sabem.

- Uau, gràcies, no m'ho esperava. Soc realment fan d'en Thomas.

- Aquí tens la meva direcció per enviar-nos cartes; ah i utilitza el segell lila fosc, a mi també m'agraden els missatges ocults. - diu en Thomas agraït.

El segell lila fosc vol dir "amor fidel"! Ah! Estic molt contenta i emocionada.

- Nosaltres també treballem per ser detectives, però el senyor Pinkerton et va contractar a tu primera, així que tu ets oficialment la primera dona detectiva. - diuen les exparelles del Thomas.

Aquest espai està ple d'amor, amistat, felicitat... La sensació que tinc la podria definir amb molts adjectius, però bons. Ara anirem a fer un te al bar més car i luxós de la ciutat. Però... Em voleu acompanyar a la següent aventura?

Aquesta història està basada en la vida de la primera dona detectiva, Kate Warne.

XVI PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA JUVENIL B2)

El sobre prodigiós

Sandra Navarro León

En un petit districte de Wardha, a l'Índia de l'any 1980, vivia una família de classe mitjana en una casa humil. El pare, en Hridaan, era professor de física en una escola petita, no gaire llunyana d'on vivien. La seva dona, l'Aarya, treballava en un hospital de la ciutat com a infermera. Tots dos tenien una filla de tres anys anomenada Ishani. La petita Ishani patia una malaltia estranya que afectava la seva mobilitat i sovint havia de sotmetre's a controls mèdics. Amb tot plegat, l'Ishani es passava el dia a l'hospital amb la seva mare, en una sala infantil on tenien cura dels nens amb discapacitats.

Cada matí, en Hridaan anava a l'escola pels adolescents de secundària superior. La física era la seva passió, però el que més l'apassionava en el món era l'art de l'ensenyament. Des que entrava per la porta de la classe, el seu rostre reflectia sempre un somriure i desprenia bon humor sempre que podia. Tant és així, que els seus alumnes l'admiraven molt. Especialment la Durga, una noia amb els cabells llargs i negres com el quitrà, d'ulls marrons i amb una cicatriu peculiar a la galta. El seu rendiment en els estudis no era el més efectiu ja que a part d'anar a l'escola per aprendre, es feia càrrec de la salut de la seva àvia la majoria del dia i no tenia temps suficient per dedicar-lo als estudis. En el seu cas, li costava molt entendre la resolució de les equacions, l'aplicació de la dinàmica amb les fórmules, les funcions de l'energia, la física en general. Era una matèria bastant difícil per ella i tots els seus esforços no donaven fruit. Malgrat això, ell havia cregut fidelment en el potencial de la Durga, havia confiat des del primer moment en les seves capacitats i habilitats i li donava un cop de mà quan més ho necessitava.

El professor Hridaan sempre estava disposat per ajudar els seus alumnes el temps que fes falta. De fet, hi havia dies en què el sol s'amagava i els últims raigs daurats enlluernaven les finestres de l'escola al final del dia, quan en Hridaan havia complert amb el seu deure. Llavors tornava cap a casa satisfet del treball realitzat durant la jornada. Caminava el més ràpid possible per reunir-se com més aviat millor amb l'Aarya i l'Ishani després de tantes hores fora sense veure's tots junts. Elles, en canvi, arribaven a casa molt abans que ell, havent dinat. I així cada setmana que passava. Era l'estil de vida que tenien.

Una nit de lluna nova, mentre l'Ishani dormia profundament, l'Aarya i en Hridaan sopaven tranquil·lament com era de costum, encara que aquest cop ella es mostrava distant i amb una actitud poc favorable. En Hridaan en adonar-se'n, li preguntà dubtant del seu comportament i ella li respongué que no li començava a fer gràcia la idea de quedar-se a l'escola fins que es feia fosc, submergit tantes hores en l'ensenyament dels joves quan tenia una responsabilitat més primordial, la seva filla menuda. L'Ishani mancava de l'atenció del seu pare durant tot el dia i la

mare havia d'estar pendent d'ella contínuament. En aquells moments, en Hridaan no li va dur la contrària perquè tenia raó amb el que deia però es va sentir menyspreat per tot l'esforç que feia constantment i que ningú reconeixia, tant per l'ingrés econòmic que entrava a casa com pels favors que feia als seus alumnes. Tot i així, en Hridaan no es va donar per vençut perquè el seu cor el guiava a prendre decisions dures però efectives per un futur.

Els anys havien passat i l'Ishani s'havia convertit en una jove encantadora i admirable. L'Aarya seguia treballant a l'hospital pel servei de la gent mentre que el professor Hridaan impartia amb el seu toc únic les seves lliçons de física als més joves.

Un dia, els pares van poder assistir a una visita mèdica sobre el progrés de l'Ishani per comentar els resultats finals d'una prova feta dies enrere i el que no s'esperaven era l'anunciament de les bones notícies que venien: s'havia aprovat un nou tractament per la cura de la malaltia de l'Ishani i ja estava disponible per a les famílies interessades. De cop, els pares van creuar les seves mirades neguitosos i amb un somriure van expressar la seva felicitat. Desgraciàdament, no els va durar ni un minut quan el doctor els va advertir que el preu era força costós. En sentir la quantitat de diners que es demanaven, en Hridaan es va portar les mans al cap i el seu somriure es va desdibuixar lleugerament. No s'ho podien permetre i la desil·lusió els va inundar.

Va arribar la primavera, i amb això l'aniversari de l'Ishani, que estava a punt de complir els divuit anys molt il·lusionada per ser major d'edat. Aquell mateix dia, en Hridaan va arribar de bon matí a la classe i per la seva sorpresa els seus alumnes el van rebre amb una mena de sobre verdós que no posava el nom de ningú. Ell, intrigat, va agafar-lo i mentre els seus alumnes treballaven, el va obrir amb molta curiositat. Va mirar el que contenia, quan de sobte va saltar de la cadira i amb molta emoció se li van saltar algunes llàgrimes en pensar el que tenia a les mans. Era un xec amb els diners suficients com per dur a terme el tractament de l'Ishani. No s'ho podia creure i va raonar detingudament qui hauria sigut capaç de fer aquell meravellós acte de generositat. En aquells precisos instants, va demanar disculpes als seus alumnes i va marxar directe a l'hospital per comentar el que li havia succeït. L'Aarya estava ajudant un pacient en una cambra i aleshores en Hridaan entrà com un boig a explicar-li detalladament tot allò de la carta anònima. En escoltar aquelles paraules, l'Aarya va esclatar a riure d'alegria i tots dos es van abraçar ben fort. Aquella mateixa tarda, quan l'Ishani va acabar les classes, van donar-li la bona notícia. Volien parlar amb el doctor que els havia proposat el tractament i, per tant, van esperar fins que fos el seu torn. Llavors, una veu femenina els va cridar i quan van entrar a consulta, en Hridaan es va adonar d'una cosa, la nova doctora que es faria càrrec de l'Ishani tenia una cicatriu molt peculiar a la galta. En veure-la, en Hridaan ho va entendre tot i ella li respongué amb un somriure:

— Quan ajudes a la resta, l'ajuda torna de nou cap a tu...

XVI PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA JUVENIL B2 - ACCÈSSIT)

D'estels i constel·lacions

Aina Pampín Oliva

Ho vaig passar molt malament quan em vaig assabentar de la mort de la meva germana. Perquè com podia saber jo que l'Émilie patiria una taquicàrdia si ho tenia tot controlat i ja li havien donat l'alta després de l'operació? Mai a la vida em podia haver imaginat que, de tot el món, al primer funeral que aniria seria el de la meva pròpia germana. Me'n recordo de plorar nit rere nit i dia rere dia, del llarg discurs que vaig haver de preparar i que tant em va costar recitar. Les paraules se'm quedaven encallades a la gola i vaig haver de parar un parell de vegades perquè el dolor era massa intens. Les llàgrimes van solcar les meves galtes durant tot el discurs i vaig acabar amb l'escot humit.

Recordo que sempre em deia "Hannah, el dia que jo me'n vagi, vull que siguis feliç i que la teva llum no s'apagui. L'últim que desitjaria seria que el teu somriure desaparegués i mai ningú no el tornés a veure. Així que, si us plau, sigues feliç per mi. Per les dues". També em va dir que perseguís els meus somnis, que mai a la vida em rendís i que sempre mirés cap endavant, que no em quedés atrapada en el passat i que deixés de mirar enrere. Però com se suposava que avançaria quan una part del meu cor s'havia trencat? Com era possible avançar quan la persona que sempre era al meu costat va deixar de ser-hi? Per lògica jo era la que, de les dues, me n'aniria d'aquest món abans. Jo tenia 19 anys, ella només en tenia 17. Jo era una adulta, ella encara no havia trepitjat una universitat.

Em va costar, vaig estar dies i dies, fins i tot setmanes, gairebé un parell de mesos assimilant el que vaig suposar que seria el pitjor moment de la meva vida. Ningú va dir que seria fàcil superar la mort. Ningú va dir res. Només s'escoltava el silenci.

Després d'un llarg temps de dol, vaig decidir mirar vols per internet i vaig trobar-ne un a Toronto. Toronto, la nostra ciutat preferida. Els pares sempre ens enviaven a l'Émilie i a mi cada estiu a diferents famílies d'acollida de Toronto i ens ho passàvem molt i molt bé. Sense pensar-ho gaire, vaig decidir comprar un bitllet només d'anada per marxar el dia següent. Vaig fer la maleta ràpidament i me'n vaig anar a dormir, ja que el dia següent havia d'anar d'hora a l'aeroport.

Asseguda al meu seient, al costat de la finestra, podia veure com sortia el sol i els colors del cel d'Amsterdam més vius que mai. Vaig pensar en l'Émilie, en com ella sempre mirava el cel i em parlava sobre les constel·lacions, quan mirava l'alba i desapareixien i quan a la nit ens estiràvem a la gespa del pati de casa i m'explicava les històries i els mites sobre els estels que més fascinaven, en com absorbia els conceptes d'astronomia com si fos vital per a viure i en com li brillaven els ulls mentre me'ls explicava. Aquella brillantor d'uns ulls blaus que mai em cansava de mirar.

Estava segura que tenia els ulls més macos del món, més macos que totes aquelles constel·lacions juntes i tots els estels del firmament.

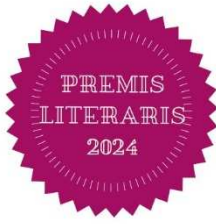
Al sortir del meu cap, em vaig adonar que ja havíem despegat i vaig posar el mòbil en mode avió. Vaig quedar-me mirant el fons de pantalla on sortíem l'Émilie i jo somrient mirant l'horitzó i el vaig apagar. Uns minuts més tard, un somni profund es va apoderar de mi. Quan portàvem la meitat del camí fet, una hostessa de vol em va despertar per preguntar-me si volia menjar res. Encara tenia molta son, així que li vaig dir que no i vaig tornar a adormir-me.

Un cop vaig sortir de l'aeroport, vaig inspeccionar amb la mirada tot el que m'envoltava. La nostàlgia va envair tots els meus sentits i se'm van relaxar les espatlles. Em sentia segura i em sentia a casa. Amb el mòbil a la mà, vaig buscar un hotel on poder hospedar-me i vaig trucar un taxi. No era massa lluny, però després de tantes hores de vol el meu cos necessitava descansar una mica. A l'arribar vaig desfer la maleta i em vaig estirar al llit, pensant en què podria fer durant els dies següents. Em podria posar en contacte amb alguna de les famílies que havíem visitat uns anys enrere, no? Potser no era una bona idea, considerant que l'Émilie ja no hi era al meu costat per visitar-les juntes. En comptes d'això vaig anar al parc que freqüentàvem sovint. Em vaig fixar en els gronxadors, que es trobaven igual que l'últim dia que els vam veure, el tobogan de metall, on mai vam jugar perquè estava massa calent i ens cremava les cames. Vaig seure en un gronxador i em vaig gronxar suaument. Els records volaven per la meva ment i per un instant la vaig veure al meu costat, gronxant-se i rient mentre movia les cames ràpidament, per després saltar del gronxador i aterrar al terra sense pensar-s'ho. Sempre ho feia, això.

Algú va seure al gronxador de l'altre costat i em va saludar. Em sonava la seva cara, però no el recordava. Un noi de cabell castany i ulls verds, d'alçada mitjana. Semblava simpàtic, així que vaig intentar conversar amb ell i vam parlar sobre nosaltres, què fèiem allà i sobre la nostra vida en general. Em va dir que es deia Theo, de Theodore, i que vivia a prop del parc, que solia anar-hi quan tenia el cap fet un embolic. Jo li vaig parlar de nosaltres, de l'Émilie i de mi. En Theo va proposar-me quedar un altre dia per ensenyar-me la platja i hi vaig accedir. El dia de la platja ens ho vam passar molt bé. Vam passejar durant una bona estona i després vam prendre un cafè a una cafeteria a la vora del mar. Em va parlar més sobre ell, sobre el seu somni frustrat de ser pilot d'avions, sobre els seus gats i quant els estimava, sobre els moments més significatius de la seva vida i els seus gustos en música i art. Per alguna raó desconeguda els meus ulls no es van desenganxar dels seus. Tenia uns ulls d'un verd molt intens i fosc, acompanyats per un clotet a la galta esquerra i un somriure que enamorava. A poc a poc ens vam anar fent més propers, anàvem a molts llocs diferents cada setmana i sabíem coses de l'altre que ningú més sabia. Es podia dir que en uns mesos érem "inseparables". Estàvem l'un per l'altre en els nostres alts i baixos. Quan jo plorava per l'Émilie i quan ell es frustrava per la universitat, quan de vegades no ens sentíem bé i ens escoltàvem l'un a l'altre per acabar fent-nos una abraçada que mai s'acabava. De mica en mica vaig començar a emmagatzemar sentiments que m'omplien el cor, sentiments que no recordava haver sentit mai. Sentiments d'amor. Fins i tot vaig començar a escriure poesia i se la dedicava a ell, a en Theo. De vegades m'invitava a casa seva i em quedava allà a dormir. Un d'aquests dies em vaig declarar. Tenia por, sí, però havia de treure'm allò del cap. Afortunadament, el sentiment era mutu. Ens vam alegrar molt i vam passar tota la nit xerrant fins que vam acabar dormint del cansament.

Així van passar els mesos. En Theo em va proposar viure amb ell i jo vaig començar a treballar en un restaurant per guanyar-me uns diners que tard o d'hora em farien falta. Érem feliços l'un al costat de l'altre i no necessitàvem res ni ningú més per ser-ho. Passàvem hores i hores junts, fent-nos companyia mútuament. Un somriure il·luminava el meu rostre quan intercanviàvem mirades. Un somriure que, segons ell, li donava vida.

Fins un dia de primavera. Érem a la cuina fent un pastís i faltaven alguns ingredients. Em vaig oferir a anar a comprar-los a la botiga del costat de casa. Va assentir amb el cap i em va fer un petó a la galta seguit per un "T'estimo", al qual jo li vaig respondre amb un "Jo també". Em vaig posar l'abric i vaig sortir de casa. No vaig tardar més de 10 minuts a tornar-hi. Vaig obrir la porta principal amb la clau i el vaig buscar amb la mirada, però no el trobava. Només varen faltar un parell de passes per veure'l estirat a terra, en una posició una mica incòmoda. Em vaig quedar glaçada. Em vaig apropar a poc a poc mentre deia el seu nom en veu alta. Em vaig agenollar al seu costat, posant-li el cap a la meva falda. Li vaig posar la mà al cor, pregant que bategués i només s'hagués desmaiat. Li anava molt lent, no li arribava als 40 batecs per minut. Uns segons més tard em va agafar la mà amb una força quasi inexistent i va xiuxiuejar "Escolta'm, amor, vull que sàpigues que t'estimo i sempre t'estimaré. Gràcies per tots aquests moments al meu costat. M'agradaria que em recordessis, per última vegada, abans que t'oblidis de la meva veu eternament." La seva veu s'anava apagant amb cada paraula que deia i vaig haver d'apropar-me més per escoltar-la. La poca presió que sentia a la mà va desaparèixer i el vaig sostenir entre els meus braços mentre li besava el front una última vegada abans de trucar una ambulància. Vaig escoltar com el meu cor es tornava a trencar en milers de trossos. Estava plorant. "Jo també t'estimo, Theo. Prometo no oblidar-te mai. Prometo buscar-te allà on siguis. Prometo buscar-te als estels cada nit".

XVI PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA JUVENIL B3)

Units per l'univers

Arnau Río-Valle Paricio

Hi havia un cop un noi anomenat Guillem, que era un estudiant universitari en la carrera de física. En Guillem cursava l'últim any, i el seu treball de síntesi tractava sobre l'astrofísica, la seva matèria preferida. Una bona tarda d'hivern, en Guillem estava a la biblioteca del seu poble, buscant informació pel seu treball, quan va veure una noia bonica a qui mai no havia vist entrant a l'establiment, però ell va seguir en la seva lectura, ja que no tenia temps ni ganes per les dones. Després d'una estona, en Guillem va començar a distreure's i va començar a pensar en el seu llibre preferit i al cap d'una estona d'estar-hi pensant, va tornar a posar-se a la feina, moment en què la noia es va apropar i li va dir:

-No paris, segueix la història, que m'estava agradant.- En Guillem, sorprès, la va mirar, i li va demanar com sabia en què estava pensant, a la qual cosa la noia va respondre que no ho sabia, però que li agradava. En Guillem, tot sorprès, li va dir:

-No saps com m'has llegit la ment? - provocant que la noia respongués que no ho sabia pas.

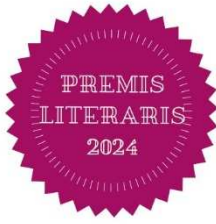
En Guillem va decidir no fer-li cas, ja que tot era massa estrany i ell no tenia temps per aquelles ximpleries. En el moment en què en Guillem es va fixar en el seu llibre, va veure que aquest estava brillant i es va fixar que el de la noia també ho feia. Li va demanar quin llibre tenia, i resulta que tenien el mateix. En Guillem va pensar que tot era massa estrany, però que satisfaria la noia i li explicaria el seu llibre preferit. Li va proposar anar a beure un cafè al seu apartament, que estava prop de la biblioteca. Tots dos van demanar en préstec els seus llibres i van marxar. Van anar a casa d'en Guillem, i aquest va fer un cafè, mentre que ella li va demanar un te verd. En Guillem li va demanar el seu nom, i ella li va dir que es deia Laura. Un cop va acabar d'explicar-li a la Laura la història del llibre, li va demanar per què havia agafat precisament aquell llibre i ella va respondre que li agradava l'astrofísica, que era una simple afició. En Guillem li va parlar sobre el seu treball de síntesi i tot seguit van passar a temes per conèixer-se. Tot i que en Guillem no tenia temps, la Laura li havia despertat l'interès degut al que els havia passat amb els llibres. Després d'una estona, va treure el tema i la Laura va dir que de fet no hi havia pensat que li havia llegit el pensament, pel fet que ella sempre estava capficada en el seu món, però li va dir que li resultava estrany. Al cap d'unes hores parlant, en Guillem va dir que era molt tard i que havia d'anar a dormir aviat, ja que el següent dia tenia classe molt d'hora. A l'haver acabat de dir aquestes paraules, tots dos llibres es van sacsejar molt fortament i van brillar amb una intensitat engegadora i van sortir tot de lletres dels dos llibres, com si fos màgia, ajuntant-se a l'aire i formant la frase: "No perdeu el contacte". Tots dos estaven molt desorientats, ja que no s'esperaven això, però van decidir donar-se els telèfons i quedar la pròxima setmana per dinar en un bar que ell

coneixia. Aquella nit, tot i que sense saber-ho, tots dos van rumiar molt en l'altre i en els misteriosos llibres i ell va arribar a la conclusió que sentia molta curiositat per la desconeguda, i, en la seva infinita desgràcia, es va adonar que poder aquell interès no era només com a amiat. Quan per fi va arribar el dia de tornar-se a retrobar amb la Laura, en Guillem es va preparar molt, vestint-se i fins i tot dutxant-se al matí, cosa que no era gens normal en ell. En arribar al lloc acordat, ella encara no havia arribat, i en Guillem va entrar per tal d'anar agafant taula. Després d'una estona, va arribar la Laura, que anava molt guapa, i van demanar el menjar. Van començar a parlar, i per tots dos l'estona va passar volant. Al cap d'una estona, en Guillem li va dir que li tenia una sorpresa, i li va donar una caixeta. Quan ella la va obrir s'hi va trobar el llibre que el Guillem li havia explicat. La Laura li va donar les gràcies i li va dir que des que ell li va explicar, havia tingut ganes de llegir-se'l, però que l'última vegada es va descuidar de demanar-li el títol. Van continuar parlant durant una estona més, i al final van acordar quedar un altre cop a la setmana següent. Així va transcórrer durant dos mesos, i en Guillem es va enamorar profundament d'ella a mesura que la coneixia. Tots dos tenien moltes coses en comú, però alhora també es complementaven en certes coses, com per exemple que ella era molt bona dibuixant, però ell massa brut o que ell era un enamorat de l'esport, però ella no hi entenia gens ni mica. A en Guillem li encantava que la Laura li expliqués les històries que li passaven al bar on treballava com a cambrera, i a ella li fascinava tots els coneixements que en Guillem li donava sobre l'astrofísica. Una tarda que plovia, van decidir quedar-se a casa d'ella i tots dos van portar el llibre d'astrofísica que els unia màgicament. Havien aconseguit que la biblioteca els hi vengués i cap dels dos no sortia mai de casa sense el llibre, com un record constant de l'altre. Aquella tarda, els llibres van tornar a fer una sacsejada, i es van obrir per la pàgina 75, la qual era la unió dels seus nombres preferits, i les lletres es van tornar a moure, tot i que aquesta vegada no van quedar flotant a l'aire, sinó que dins de tots dos llibres. La frase que formava el llibre d'en Guillem deia: "Guillem, la Laura té sentiments romàntics per tu", i el de la Laura deia el mateix però canviant els noms. La Laura, amb els ulls plorosos, el va mirar, i ell, tensat, també la va mirar. Tot seguit, la Laura es va disculpar per estar plorant i va dir que era perquè no s'ho esperava i en Guillem va respondre:

-Laura, no ploris. Jo sí que sento el que diu el llibre, i ho admito; vas ser un Big Bang dins del meu univers, fent-me remoure tots els sentiments que pensava que mai ningú no despertaria. No necessito mirar el cel per veure les estrelles, perquè els meus ulls em donen la millor de les vistes que m'ofereix l'univers: el teu somriure.- La Laura, sense saber què respondre, simplement li va somriure i el va besar. Quan els seus llavis es van unir, dels dos llibres van sortir espurnes que formaven dues cordes, que es van unir en un nus, i, tot seguit, en un bonic llaç que segellava el seu amor.

Els anys van passar amb la parella essent feliç, ell es va treure la carrera de física i va ser un científic conegut mundialment pel seu ajut en els avenços de la ciència moderna, mentre que ella, per la seva part, va començar a dibuixar, arribant també a ser famosa. Van tindre dos fills, un nen i una nena, i van ser feliços fins que la mort va separar primerament la Laura de la seva família. Aquell fatídic dia, a l'hospital on estaven tots dos, els llibres dos van tornar a brillar per últim cop, i van formar una última frase, la qual explicava el següent: "L'Univers sempre ha mantingut unides les vostres ànimes, a través de la reencarnació, però és hora de tornar a separar-vos fins a la vostra pròxima vida". Al cap d'unes hores, la Laura va morir per causes naturals, deixant en Guillem sol.

Ell va estar molt de temps trist, trobant-se sol, sentia que una part de la seva ànima havia partit amb la Laura, però estava content, perquè sabia que tornarien a estar junts en la seva pròxima vida.

XVI PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA ADULT C)

A l'horitzó està la nit

Eva Pelegrí Margeli

Grans: no hi ha qui els entengui. El cas és que si ho vaig fer és perquè la Nelly m'ho va demanar. Ella es fa la simpàtica amb mi i, de vegades, ho aconsegueix. Jo, per si de cas, bé, sobretot per por de caure-li malament, intento no passar-me de la ratlla i no ser diferent d'allò que ella ha assenyalat per a mi. Va ser idea seva que m'encarregués personalment del dibuix de la targeta d'invitacions del casament. Però, amb el cor a la mà, no puc explicar què és aquesta muntanya de gargots que està a sota dels peus dels nuvis, simplement perquè és surrealista. I he dit «amb el cor a la mà» perquè la iaia sempre fa servir aquestes paraules quan em demana que li conti les coses sense exagerar o sense dir cap mentida.

La idea del dibuix me la va donar la iaia quan vaig sentir que li deia al papa que tota la moguda d'aquelles segones noces amb la carnissera era «acollonadament surrealista». És clar que, això de sobrepassar el que és real amb imatges absurdes i del món oníric ho vaig trobar jo sola al diccionari, més que res, per no quedar com una ximpleta. També vaig assabentar-me que oníric volia dir que venia dels somnis, o hauria de dir dels malsons que em despertaven cada nit? És per això darrer que la iaia es va entestar amb les sessions de la terapeuta. Segons ella, que dormia al llit del meu costat, era l'única sortida que teníem per poder dormir tranquil·les. Bé, i que la terapeuta era la seva neboda i a mi em coneixia des que era ben petita.

La Nelly havia dit que tan sols volia una cosa senzilleta, tot i que la lletra de la invitació li va escriure la senyora de copisteria ja que, segons la Nelly, havia de tenir un estil únic. Així ens ho va explicar a l'hora del sopar. I a mi no em va agradar gens, el sopar, vull dir, perquè de sempre que he odiat els calamarsos farcits i les cols de Brussel·les. La iaia ho sap i quan ella s'encarrega em prepara una truita de formatge amb pa amb tomàquet. Però la Nelly es volia lluir davant del papa amb un plat sofisticat i suposo que deu ser complicat quan t'encasellen com algú que es guanya la vida preparant hamburgueses tot el dia. A mi mateixa, des que vaig guanyar el concurs de pintura, em van etiquetar d'artista promesa. I, a dir veritat, l'única cosa certa és la promesa que li vaig fer a la mama de no contar a ningú que ella m'havia fet el dibuix per poder-nos anar juntes a la perruqueria. La mama tenia reservada la permanent a les sis i no em volia deixar sola a casa perquè li feia mala espina i jo em moria de ganes de tenyir-me unes metxes de color rosa Barbie, com les de la meva nina, per anar al cinema i presumir-ne amb les amigues.

Ben mirat, només els grans fan el que volen sense haver de donar explicacions a ningú; em refereixo als grans com el papa, és clar. A la mama li tocava quedar-se a casa perquè la iaia estava malalta, s'havia quedat vídua i el papa no volia ficar-la a una residència ja que, segons ell, cal tornar als pares allò que han rebut. I si un no sap tenir cura dels seus, especialment dels qui viuen

a casa seva, és que ha renegat de la fe i de tenir una família feliç. Però la felicitat es va acabar abans que la mama decidís que tornaria a la seva feina de biòloga ja que per alguna cosa havia estudiat tant i que volia anar-se'n per sempre més, tot i que a la bústia encara estava posat el nom del papa i la mama. Llavors la iaia que no parava de tocar la campaneta perquè tornava a necessitar anar al lavabo, el papa que es posava nerviós perquè els números de les vendes de l'estanc li sortien de color vermell i li deia a la mama que ja li estava bé que se n'anés de casa, però que jo no l'acompanyaria, la mama que insistia i li deia que estava farta de bregar amb una sogra torracollons, la iaia cridant que es volia morir abans que ensenyar les seves vergonyes al papa i que prou pena tenia sentint que era tanta molèstia i jo, que no sabia on ficar-me amb tanta gent enfadada que m'estimava tant i que, en canvi, no sabia estimar als altres. Això darrer ho he deduït tota sola perquè encara que ningú no m'ho expliqui jo ja puc saber segons quines coses.

Bé, no podia saber la frase de la targeta que, per ser un invitació tan formal, no em va semblar gran cosa. Jo hauria triat el poema un glopet d'amor de la Joana Raspall, el favorit de la mama, però la Nelly estava molt emocionada amb aquelles lletres daurades a sobre de les quals se suposava que jo havia de dibuixar-los: «Tota aventura començà amb un Sí!». Com anava aleshores a negar-m'hi davant de tots dos i després d'aquell «sí» tan emocionat que li havia sortit de la boca mentre mastegava la pasta dels calamarsos? Ara, altra cosa és això d'anar al convit, amb mi que no hi comptin.

A la missa sí que aniré perquè m'agraden molt les esglésies. No en el sentit de creure'm que allà viu Déu, sinó que m'agrada molt això de ser una bona persona sense arribar a santa perquè, ja se sap: a les santes les maten. I això que primer els fan la tira de barrabassades per arribar a ser justament les màrtirs que la iaia col·lecciona a la seva tauleta de nit, la mateixa que abans era la tauleta de la mama. Té el primer calaix ple de santes en format d'estampes i figuretes.

Per res de món voldria perdre'm l'oportunitat de tornar a estar dins d'una catedral i caminar pel passadís que hi ha entre els bancs de fusta, escoltant com ressonen les passes de les meves sabates en les rajoles de marbre, amb el coixí de vellut dels anells a les mans. M'encanta l'olor que fan les espelmes que la iaia encén perquè la Verge l'escolti i, com diu ella, l'ajudi i intercedeixi per nosaltres. La mama no era molt religiosa i de vegades s'havia discutit amb la iaia per aquest motiu. Amb tot, sempre que vaig a una església, encenc una espelma per ella, les guineus àrtiques, les morses del Pacífic i les balenes belugues en perill d'extinció. Bé, també ho faig per mi, ja que sovint em sento en perill d'extinció, i no per ella. Ella ara no hi és. No hi ha res més entre nosaltres que les tones de blocs de gel que ens separen.

La germana Teresa diu que «l'Església catòlica és la casa de tots», però jo veig que quan sortim de la catequesi ella tanca la porta amb clau i després, si t'has oblidat la carpeta, t'has d'esperar a l'altra setmana ja que només poden entrar mossèn Pere i ella quan els hi convé. Vaja, com a qualsevol casa. Els miracles i això de creure en Déu, fins i tot abans que passés tot això de la mama, ja em posaven els pèls de punta, sobretot la part on Jesús s'havia encarnat en una persona per salvar-nos i li van clavar una pila de claus a la creu. Cal ser molt talòs per no adornar-se que es necessiten les mans i els peus lliures per salvar les persones de l'infern. I dic talòs i no ase perquè els ases són molt llestos i no mereixen que la gent faci servir el seu bon nom per insultar ningú. La germana Teresa va contar-nos que el soldat romà va necessitar cinquanta martellades per clavar-li tres claus de catorze centímetres al pobre Jesús. Així que sí, d'entrada, em vaig avenir

a fer la catequesi i anar a l'església és perquè em sento molt a gust allà dins, amb els sostres pintats d'àngels que toquen les trompetes i porten unes túniques i capes molt elegants, encara més maques que el vestit i el vel de núvia de la Nelly, perquè el conjunt rosa de la meva comunió no me'l posaré mai.

Ho vaig engegar tot a fer punyetes després de saber que aquella galeta rodona de pa blanc, l'hòstia consagrada, és la carn de Crist fet mistos a la creu amb les cinquanta martellades del soldat romà per clavar-li aquells tres claus de catorze centímetres. Amb l'afegit que, a més de tornar-me una caníbal consagrada, a la primera comunió havia de posar-me sencera a la boca l'hòstia beneïda i no es pot mastegar. Llavors li vaig confessar els meus pecats a mossèn Pere i va estar d'acord en esperar un any més perquè era de bona cristiana deixar refredar segons quins temes perquè que els infortunis familiars minoressin.

Al banquet no aniré perquè ja no puc amb la carn. Ho celebraran a una masia enmig del bosc que són els millors en graellades de carn argentina. L'amo és un amic de la Nelly que li fa un preu especial. El papa diu que el secret d'un bon banquet està en la matèria primera. Però més que el secret és el problema: sí, el meu problema per menjar carn. No és cap trastorn com afirma la psicoterapeuta sinó que no puc. L'única cosa del menú nupcial que no té ulls serà el cava i, ni que em donessin permís per menjar una sopa de cava acompanyada amb gelatina de cava i un sorbet gelat de cava, podria suportar veure la gent passar-s'ho pipa devorant un festí carnívor.

No en cap al cap que a la mateixa persona que li encanta una llonza de vedella tendra i melosa, no se li faci la boca aigua escurant una costella de carn humana ben rostida. No hi ha res que les faci diferents. Fins ara ho havia estat suportant i la iaia deia que n'estava orgullosa perquè estava sent una xiqueta molt trempada, però d'ençà que vaig fer el dibuix, tanco els ulls i veig la muntanya dels gargots. No ha estat bona idea això de no exagerar i, tal com m'havia aconsellat mossèn Pere, «minorar la gravetat de les coses» perquè si hagués dibuixat la pura realitat, la muntanya hauria estat una simple taca negra, negra negríssima de tants gargots com ossos i cossos grossos hi havia en aquella pila de carn.

A la botiga de la Nelly només venen hamburgueses, això sí, d'allò més variades: de vedella, de pollastre, de porc, amb ceba, pebre, mixtes... Ella pot arribar a fer mil combinacions que només una carnissera sap fer. Estan tan condimentades que crec que podia dissimular qualsevol sabor. Fa temps que és amiga del papa, així que és molt possible que n'hagi menjat alguna.

La cosa és que jo volia apartar la vista de la perola, però per més que ho vaig intentar no vaig ser capaç d'apartar els ulls. Semblava la cuina d'una bruixa: potes blaves de gallines amb els dits forts i rectes al costat d'un cap de porc que li queien les orelletes tapant els seus petits ulls negres, cervells amb tendrums, ales de pollastre i, per posar la cirereta al pastís, el braç que sobresortia amb la mà estesa a l'extrem. Semblava de cera.

Ara recordo que la iaia em va llegir a les notícies de desgràcies, la seva secció favorita, que un xef havia tallat a pedaços un metge i l'havien enxampat. Em contà que això li havia passat per passerell. Sigui com vulgui, estic segura que a casa són caníbals. O hauria de dir... som? No ho puc saber al cent per cent. Potser al noranta-cinc. Des de ben petita, quan no m'agradava alguna cosa me la camuflaven amb el puré de patates mentre em llegien el conte De què fa gust la lluna? I m'empipa molt que si m'han enredat perquè em mengi algú, com a mínim podria haver après

quin gust té la carn humana. Només sé que a la carn blanca de Crist de l'hòstia consagrada no se sembla a una hamburguesa de les que prepara la Nelly. Ho sé perquè vam fer un assaig a catequesi i ens van deixar tastar un trosset que a mi se'm va quedar empegat al paladar i per poc no m'agafen ganes de vomitar.

I què podia fer en les meves condicions? No em refereixo a vomitar Déu davant tothom a la catequesi, sinó que a la nevera gegant de la carnisseria de la Nelly fa més fred que a l'Antàrtida. Per això mateix no podia anar amb la mama a l'expedició de la beca que va guanyar per estudiar el paper de la natura invisible, formada per microbis i gasos, en el clima. Això darrer m'ho va explicar el papa. També em va dir que tots dos sempre m'estimarien molt encara que ja no s'estimessin com per viure junts. I que per aquest motiu vindria la Nelly a passar una temporada amb nosaltres, perquè a casa feia molta falta la presència d'una dona i la iaia tan sols era una pobra vídua malalta. I ves per on que les espelmes de la iaia van arribar al cel, la Verge va intercedir i, tot d'una, es va posar bona i sana com la poma vermella de la Blancaneu.

La mama no es va poder acomiadar de mi perquè el seu trencaglaç sortia de matinada, però uns dies abans, quan arribà la carta on li deien que l'havien escollida per anar a donar la volta sencera a l'Antàrtida, em contà que ella i el seu equip escriurien un diari en forma de bloc, on explicaran les seves aventures al continent gelat. Jo només espero que ho publiquin i la iaia es quedi glaçada com un iglú quan ho llegeixi.

La Nelly té el seu mèrit ja que, després de tot, ha aconseguit que el papa posi en marxa la rentadora, estengui la roba i prepari el sopar i, el més difícil de tot, s'ha posat la iaia a la butxaca. O potser és que se li va veure el llautó quan li va regalar una cinta de la pel·lícula Delicatessen pel seu vuitantè aniversari. Tant se val, el que compta és que tots riuen i per fi s'acabaren els crits i les picabaralles. Estic segura que amb el temps aprendrà a fer mandonguilles de plàncton per a les balenes de l'oceà Austral on navega la primera expedició científica que donarà la volta sencera a l'Antàrtida.

Mentrestant jo m'he estat entrenant a la cambra frigorífica de la carnisseria, perquè necessito que el meu cos s'acostumi a suportar els vint-i-cinc graus sota zero que fa a les glaceres i els mars queixalats del Cercle Polar. Ha estat així com he descobert la perla de carn, al costat de la màquina picadora i els ganivets esmolats. La Nelly, rere meu, m'observa amb un davantal blanc tacat de color rosa apagat que fa una pudor horripilant.

Sé que haig d'improvisar alguna cosa, però no vull ficar la pota. Al capdavall, no hi ha res de cert i tot és «acollonadament surrealista»: l'expedició a l'Antàrtida plena de misteris, les propines generoses de la iaia a la caixeta on s'encenen espelmes, la gent fent cua a la carnisseria per l'oferta de quatre hamburgueses per tres euros, les novenes que la iaia em feia pregar plegades a santa Rita, el papa pipant el seu cigar i el fum que treia de la boca en forma d'espitals, les potes blaves de gallines i el braç de la Barbie demanant auxili, les notícies sobre morts violentes que trobàvem a la secció de desgràcies mentre buscàvem el diari en forma de bloc que havia dit la mama, els àngels tocant les trompetes que m'observaven a la catequesi, la carn i la sang de Crist vessada en remissió dels pecats de l'hòstia consagrada, el davantal amb taques de color rosa marronós, els calerons que el papa va dir-nos que havien guanyat d'ençà que ell i la Nelly havien ampliat la carnisseria amb el seu estanc i jo imaginant que el següent producte estrella seria la carn fumada.

Només tinc clar que haig de semblar-li la nena que ella vol que sigui. Així que somric i, com si fos un gest que admet qui té les de guanyar, ploro per la pèrdua de la meua Barbie nua a la pila de carn. La nina comença a enfonsar-se a poc a poc fins que només li sobresurt un braç enlaire.

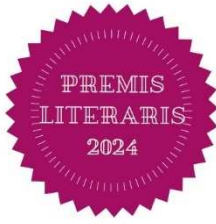
És llavors quan la Nelly em torna el somriure i admet que no recorda quan havia començat a veure la gent com qui veu un bistec. No en el sentit de menjar, tan sols és que després de més de vint anys transformant porcs, pollastres, vedelles i xais en porcions arrodonides de carn picada i premsada per fregir a la planxa, li costa trobar la diferència entre l'alegria d'una criatura que salta a la corda i una vaca que pastura per la muntanya o, per si no m'ha quedat prou clar, entre els esgüells dels garrins i el ploriqueig d'una marreca.

El cor em fa un salt tan fort que imagino que em travessarà la samarreta, em caurà a la mà i caurà a l'olla quan, de sobte, ella s'adonà que estava mirava la Barbie que m'havia regalat la mama i s'abraona damunt la perola: «ai, ximpleta!, que el cos de la nina és de plàstic», crida.

Em disculpo dient que tinc molt pipí i fujo comes ajudeu-me rampa avall cap enfora. La iaia està a la porta del carrer esperant-me dins d'un taxi amb la seva neboda perquè, tot i ser una sogra una mica torracollons, no és una mala persona. I és aleshores quan comprenc la idea del dibuix de la invitació de noces, i que contar tot això a la Judith era la nostra única sortida. Penso en la mare. *Un glòpet d'amor m'ha fugit enllà sense preguntar-me en pèdia anar.* El taxista ens porta cap a l'aeroport. La Judith em comenta que caldran tres avions fins a arribar a Punta Arenas. Recordo la frase de sota el dibuix, amb les lletres daurades i per fi puc afirmar sense equivocar-me que «tota aventura començà amb un Sí!».

A la butaca de l'avió començo a llegir diari de recerca de l'equip de la mare en veu alta:

El nostre vaixell es va embrint pas a cinc nusos cap al nord-est, ja que camí el directe entre la glacera Mertz i les illes Balleny és ple de gel. La nau tramunta les indulgències, sense cap fragor, sense esquixar. Cauen flacs de neu i l'hèritzó és estranyament pròper per la bèira. Per moments, gel es va fent espès fins a cobrir-ho tot. El mar merengat ens regala una estèna màgica: un pastís ensucrat que s'ha esqueixat. És còm navegar per un cel petrificat, que ens dona pau i ens bressa: ens fa sentir bé. De mica en mica, el gel comença a desfer-se en plaques, cada vegada més petites. A l'hèritzó està la nit i els somnis en es retriben els records i allò que està pròp d'esdevenir-se.

XV PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA INFANTIL A2)

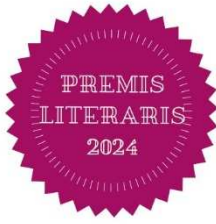
Miichan

Susanna Triadó Kuriyama

Ets un núvol de cotó fluix.
En tocar-te, la meva mà rellicsa,
“zuip-zuip-zuip”, ronroneig i deleix.
T’acaricio i ben rodó endormiscà.

Ets una bolea blanca saltadora.
De taula a sofà i viceversa,
“trap-trap-trap”, amb un pam de llengua fora.
Ja tenim una botifarra, s’acaba la cursa.

Ets un radiador.
A la nit una ombra s’apropa al llit,
“sua-sua-sua”, endinsa i bon acollidor.
Som badallaires d’alè adormit.

XV PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA JUVENIL B1)

Un cant a la vida i a la mort

Judith Marmolejo Ardanuy

A l'ombra callada de la nit, la mort arriba com un dolç murmuri,
com un bressol que acull el somni fuit,
la vida es trenca com un fràgil lliri.

És un camí, un silenci que et crida,
com el darrer acte d'un gran teatre,
on l'ànima esdevé flama perduda,
un adeu que ressona com un timbre.

Com un riu que abraça la mar immensa,
la mort ens porta cap a l'infinit,
on el cos esdevé pols i consciència,
com un poema que s'esvaeix escrit.

Així la vida i la mort es donen la mà,
com dues dansaires en un ball diví,
una partida que el destí ja ha marcat,
un cicle etern, un misteri que mai oblidi.

XV PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA JUVENIL B2)

Terra de Barcelona: Un cant a l'encant

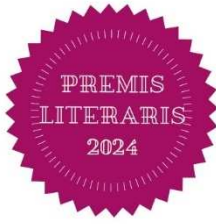
Ivan Delgado Fauste

En un racó de Barcelona, la ciutat dels somnis,
on el mar besa la sorra amb tendresa,
les rambles són com a veïns que es nodreixen d'històries,
i el sol acarona les pedres amb dolçor.

Als carrers estrets del Gòtic, l'encant perdura,
entre muralles antigues i secrets ben guardats,
els passos ressonen com a notes en partitura,
i l'ànima de la ciutat, en silenci, canta.

Als mercats bullint de colors i aromes,
la vida batega amb fervor i passió,
entre fruites i verdures, les paraules són bromes,
i el cor de la ciutat batega a cada racó.

A Barcelona, terra de diversitat i encant,
on cada racó parla de la seva pròpia història,
la llum del dia s'esvaeix sota el firmament,
i la ciutat, eterna i bella, viu a la memòria.

XV PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA ADULT C)

Fang i silenci

Laura Gómez Gallego

**«En un mundo de plástico y ruido
quiero ser de barro y de silencio»**

Eduardo Galeano

PLÀSTIC

Sorolls de plàstic
estris de plàstic
bosses de plàstic
i pètals de plàstic.

Joguines de plàstic
roba de plàstic
embolcalls de plàstic
un mar de plàstics.

Menjar de plàstic
art de plàstic
filòsofs de plàstic,
una societat de plàstic.

El plàstic m'inunda,
m'envaeix, em colonitza,
m'angoixa, m'ofega, desarticula els meus sentits...

PROU P L À S T I C !!!

FANG

Després de l'opressió plàstica al pit prenc aire
impregno els meus pulmons de la fredor del matí
i poc a poc em vaig relaxant.

Obro els ulls,
observo,
i veig la terra bruna,
ferma,
inert
i em sembla una obscenitat.
Aquesta terra em fereix els ulls
desacostumats al bròfec relleu del camí.

Ara,
després del plor i de l'enyor
el fang em demana mans,
em demana llavors i paraules,
camins on trencar la meva vida com un atuell contra la terra
per vessar tota la llum i tots els líquids que havia contingut.

SOROLL

Tic, tac, tic, tac, tic, tac, tic, tac
brrrrmmmmmm, bbrummmmmmm, bbrummmmmmmmm
piii, pii, pii
Propera parada «Hostalric»
Trucades de mòbil, claxons de cotxes, brunzit de trànsit,
bullici de mercat, guirigall de pati d'escola...
El meu cos vibra cansat,
esmolat,
a punt de caure per un penya-segat.

SILENCI

Caic.
Sento la pressió de l'aire
i em trenco per dins.
Explosiono
com si travessés la barrera del so.
I de sobte,
sense esma ni raó,
m'endinso en un silenci profund,
ple d'una tendresa ancestral
que em manté viva eternament.